

N:o 45.

Af herr **Cavalli**, *angående skrifvelse till Konungen med begäran om förtydligande af 15 § i förordningen angående försäljning af vin, maltdrycker m. m. den 24 oktober 1885.*

Enligt § 15 i kongl. förordningen den 24 oktober 1885 angående försäljning af vin och maltdrycker m. m. eger vederbörande embetsmyndighet eller kommunalnämnd rätt att, om förhållandena dertill föranleda, förbjuda »handlande» vidare försäljning af ifrågavarande drycker.

Vid tillämpning af detta lagrum har vid domstolarne olika tolkning gifvits åt ordet *handlande*.

Det har således händt, att en person, som med stöd af nämnda lagrum förbjudits vidare försäljning och som sedermera åtalats för öfverträdelse af förbudet, frikänts af domstol, emedan lagrummet ej ansetts på honom tillämpligt.

En åsigt, som representeras vid några domstolar, går ut derpå, att näringsfrihetsförordningen af den 18 juni 1864 med hvad dertill hör ej har tillämpning på maltdrycksförsäljning, utan att denna är reglerad endast af ofvannämnda förordning af den 24 oktober 1885, att således en hvar eger utan föregående tillstånd eller anmälan att till afhemtning sälja maltdrycker, att följaktligen en hvar, som idkar sådan försäljning, är att anse som *handlande*, samt hvarje sådan handlande kan, om skäl förefinnes, förbjudas vidare försäljning. Denna tolkning, som torde grunda sig på motiven till 1885 års förordning, är naturligtvis den, som från allmänna ordningens synpunkt är den gynsammaste. Men den hyllas ej af alla, endast af ett fåtal.

De fleste hålla före, att för rätt att till afhemtning sälja maltdrycker krävas samma förutsättningar som för annan handel, d. v. s. att den, som önskar drifva handel med maltdrycker till afhemtning, har att antingen enligt § 9 af 1864 års åberopade förordning, med företeende af vederbörliga intyg, göra anmälan om handeln, eller ock enligt lagen angående handelsregister den 13 juli 1887 göra anmälan om firma. Men dessa två författningar äro, med afseende på anmälningsskyldigheten, ej ovilkorliga. Enligt 1864 års näringsförordning åligger anmälningsskyldigheten endast den, som i ett visst omfång vill idka handel (i bod eller med biträde af andra än hustru och barn), och skyldigheten att anmäla firma är beroende på skyldigheten att föra handelsbok, hvilket enligt kongl. förordningen den 4 maj 1855 åligger, med åtskilliga undantag, endast den, som gjort till sitt yrke att som näring idka handel. Alltså, säger man, är *handlande* enligt § 15 i 1885 års förordning endast den, som utöfvar på behörig anmälan grundad handel, och annan kan ej meddelas förbud enligt samma lagrum.

Om en person, som säljer bayerskt öl till afhemtning, varder åtalad vid domstol, för det han ej gjort vederbörlig anmälan om handel, så kan det förklaras och har äfven förklarats, att, som denne person ej bevisligen idkar handel i det omfång, att anmälningsskyldighet honom åligger, han ej kan drabbas af ansvar. Deraf följer alltså, att en dylik person kan opåtaladt fortsätta sin rörelse, endast han håller handeln inom ett visst omfång. Han är då oåtkomlig för ansvar för bristande anmälan, och honom kan ej förbjudas försäljning, huru mycket oväsen ändock åstadkommes af handeln. Ett sådant sakernas tillstånd är mer otillfredsställande än man i allmänhet möjligen föreställer sig, ty just de mindre afhemtningsställena vålla mest ondt, och öfver dem eger ordningsmagten ingen tygel, derest den tolkning, för hvilken senast redogjorts, är den rigtiga. De, som idka sådan försäljning till afhemtning i mindre omfång, äro ofta små husägare eller arbetsfolk, hvilka egentligen ej hafva handel till näringsfång. Till sådana utforslas från bryggerier eller från större aftappningsställen en eller annan tunna bayerskt öl, som sedan fördelas till afhemtare.

För afhjelpande af ofvan omförmälda olägenheter tillåter jag mig vördsam samt föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t an-
hålla, att § 15 i 1885 års ifrågavarande förordning

måtte förtydligas i den riktning, att de för sagde försäljare gifna bestämmelser jemväl må varda gällande för annan återförsäljare af ifrågavarande drycker.

Stockholm den 10 februari 1891.

H. Cavalli.
